

۲۰۱۹/۰۴/۰۵

رهباب رحیمی رحیمی

اظهار نظر بر دو خبر

در خبرهای شب پیش، دو موضوع خیلی جالب بود:

- یک - بزرگداشت از روز خبرنگاران و ژورنالیستان در ارگ ریاست جمهوری پس از دو هفته تأخیر
- دو - جلسه وزرای خارجه کشورهای عضو ناتو در نیویارک

■ در خبر اولی، خبرنگارها و ژورنالیست های فعال در رسانه های مختلف کشور که با قبول هر نوع خط

جانی و به طور خستگی ناپذیر، پشتِ خبر و خطر می دوند و برای بیننده ها، خواننده ها و شنونده ها تازه ترین اخبار را از رویدادها تهیه می نمایند، در روزی که در سرتاسر جهان به نام شان اختصاص داده شده، هیچ تقدیر و تمجید نشدند و حتی نام شان یاد نشد و در عوض چندین تن کارمندان جنایی و امنیتی و این و آن دور دسترخوان، انعامات و تحسین نامه ها را در جیب زدند.

کمیسیون حمایت از خبرنگاران و فیدراسیون نهادهای خبرنگاران و ژورنالیستان دو ارگانی که اوقی و همه کاره خبرنگاران و ژورنالیستان در کشور هستند درین ارتباط می گویند که آنها لیست مکمل خبرنگاران مستحق تقدیر شدن و مکافات گرفتن را ترتیب و به مقامات بلند سپرده بودند اما در روز برگزاری و تجلیل ندانستند که چه سحر و جادو کردند که ازین جوانان دلاور و فداکار که زمین و زمان هر روزه و همه روزه کارهای در خور ستایش شان را به چشم سر می بینند، یادبود نشد و ایشان صرف برای چک چک کردن بالای کسانی که هیچ شامل مسلک و لیست نبودند، تشریف برده بودند و تا آخر فقط چکچک کرده و رفتند و با دست های خالی از ارگ بیرون شدند.

در این جا دو سؤال در ذهن آدم پیدا می شود:

- یکی اینکه :
- ❖ چرا ارگ دو هفته بعد از روز بین المللی خبرنگاران، ازین روز بزرگداشت به عمل آورد؟
- ❖ و چرا اینقدر تأخیر؟
- ❖ آیا کارهای ژورنالیستان باغیرت کشور ما، خارق العاده و در خور ستایش و تمجید نیست؟

❖ آیا این کار ارگ شباهت زیاد به خینه بعد از عید ندارد؟

❖ همان مثل مشهور درینجا مصداق پیدا کرد که: **هل را کی زد و شیر برنج را کی نوش جان کرد**

■ خبر دوم: راجع به اجلاس وزرای خارجه کشورهای عضو ناتوست که به زودی در نیویارک برگزار می گردد، و چند تن از سخنگو ها و آگاهان سیاسی، در رسانه ها و تلویزیون ها تبصره ها و گله ها کردند که چرا اینقدر بی تفاوتی و بی اعتنائی شده و به چه دلیل و چرا افغانستان درین اجلاس دعوت نشده!

بعضی ها فرمودند که سیاست نادرست سران حکومت وحدت ملی و جور نیامدن های شان بالای مسائل سبب تجرید افغانستان از این گونه گردهمایی ها شده و اینک جهان، کشوری به بزرگی و اهمیت افغانستان را از نظر انداخته می رود.

عده دیگر تمام این مصیبت ها را به ریش آقای "حمدالله محب" چسپانند که ایشان بالای آقای خلمی خلیل زاد پتکه بیجا کرد که پتکه اش زیاد بوی ملی گرایی و میهن پرستی میداد... درین باره در تلویزیون ها و مطبوعات آنقدر نوشتند و گفتند که دل های مردم را بد کردند. یکی قهرمانش خواند، دیگری بی تجربه در امور سیاسی و شخص احساساتی، دیگری میهن پرست و بیگانه ستیز حتی کم مانده بود در سینه تاریخ معاصر در نزدیکی های امان الله خان یک جایی برایش خالی نمایند، غافل ازینکه:

پشت پرده را نه تو دانی و نه من!

ولی این واضحست که آقای "محب" فرد دلخواه و دستیار با اعتماد آقای اشرف غنی است او آنقدر با ولینعمتش وابسته و وفادار است که غذایش را هم بدون اجازه باسش نمی خورد چه حاجت به پراندن اینقدر کتره و کنایه کته آنهم بالای نماینده وزارت خارجه امریکا!

اگر واقعی فکر شود از نام این جلسه پیداست که «جلسه وزرای خارجه کشورهای عضو ناتو» است. آیا افغانستان عضو پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) است؟ اگر است و ما خبر نداریم گله های آگاهان جا دارد اگر نیست پس این آگاهان سیاسی، مبصرین و سخنگو ها چرا در هر موضوع گوی سخن را می کشند؟

یک مثل بیاد آدم می آید که می گوید: خود فرد را کسی به قریه راه نمی داد اما او ادعا داشت که خر مرا در اسطورگه ملک قریه بسته کنید!!

این دو فقره تنها نیست، این قسم اقدامات و فعالیت های تاریخی و جغرافیایی هر روز اتفاق می افتد، هر روز گپ هایی که کلانتر از دهن هاست گفته می شود. کارهایی که نباید انجام شود، صورت می گیرد و چیزهایی که باید نمی شود انجام می پذیرد. **دعا می کنیم که عاقبت این ملت و این مملکت را خدا بخیر کند!**

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نیشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند!